

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 4/2016
27.04.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Лидије Ђукић, председника већа, Божидара Вујичића и Бисерке Живановић, чланова већа, у парници тужиоца Б.С. из Н.П., кога заступа пуномоћник Б.Р., адвокат из Н.П., против туженог ХК С.т. п.с. у Н.П., чији је пуномоћник Р.Ч., адвокат из Н.П., ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 369/15 од 10.09.2015. године, у седници већа одржаној 27.04.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 369/15 од 10.09.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Пазару П1 384/12 од 06.02.2014. године, одбија се тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се поништи решење туженог од 19.10.2012. године којим је тужиоцу отказан уговор о раду са анексом, као и да се наложи туженом да тужиоца врати на рад и распореди на послове и задатке сходно његовој стручној спреми и способностима, као неоснован. Тужилац је обавезан да туженом накнади трошкове поступка од 103.500,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 369/15 од 10.09.2015. године, одбија се као неоснована жалба тужиоца и потврђује пресуда Основног суда у Новом Пазару П1 384/12 од 06.02.2014. године.

Против правноснажне другостепене пресуде тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 408. ЗПП ("Службени гласник РС" 72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да је ревизија тужиоца неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју овај суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био запослен код туженог од 27.06.1984. године на пословима возача аутобуса. Тужени је пре четири до пет година укинуо послове кондуктера и возачима је поред обављања послова управљања аутобусом, додата обавеза издавања и наплата путне карте, вођење контролног листа и предаје на крају смене дневног пазара благајни.

Тужиоцу је уговор о раду отказан решењем од 19.10.2012. године, зато што је приликом вршења контроле у аутобусу контролор затекао путника без путне карте о чему је сачињен записник и тужиоцу је потом отказан уговор о раду на основу члана 179. тач. 2. и 3. Закона о раду, а по спроведеном поступку. Пре отказа уговора о раду тужиоцу је 12.10.2012. године уручено упозорење о постојању разлога за отказ уговора о раду, а тужени је упозорење доставио и синдикату чији је тужилац члан. Уговором о раду који су закључили тужилац и тужени 13.09.2006. године је прописано да је повреда радне обавезе превоз путника или путничког пртљага без издавања односно наплаћивања превозне карте.

Правилно су применили материјално право нижестепени судови када су тужиочев тужбени захтев за поништај решења туженог, којим је тужиоцу отказан уговор о раду одбили као неоснован. Тужиоцу је уговор о раду отказан на основу члана 179. тач. 2. и 3. Закона о раду ("Службени гласник РС" 24/05, 61/05 и 54/09). Тим одредбама закона је предвиђено да послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако запослени својом кривицом учини повреду радне обавезе утврђене општим актом или уговором о раду и ако запослени не поштује радну дисциплину прописану актом послодавца, односно ако је његово понашање такво да не може да настави рад код послодавца. У конкретном случају, разлог за отказивање уговора о раду тужиоцу је повреда радне обавезе коју је он учинио, а која се састоји у томе што је у аутобусу превозио путника без возне карте. Таква повреда радне обавезе је предвиђена уговором о уређивању међусобних права обавеза и одговорности који су странке закључиле 13.09.2006. године у члану 8. тачка 27, а како је то и наведено у одлуци другостепеног суда. Како је тужени спровео и законом утврђен поступак пре отказа уговора о раду, то произилази да је решење туженог законито. С обзиром да је од стране контроле утврђено да се у аутобусу налази путник без возне исправе, неосновано ревизија указује да у конкретном случају нема повреде радне обавезе од стране тужиоца због тога што уговором о раду није дефинисано када се тачно издаје возна карта путнику.

Како се ни осталим наводима из ревизије не доводи у сумњу правилност нижестепене одлуке, то је и одлучено као у изреци на основу члана 414. ст. 1. и 2. ЗПП.

**Председник већа
судија
Лидија Ђукић,с.р.**